

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus IV. vtrum Filius Dei debuerit assumere humanam naturam
abstractam ab omnibus indiuiduis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

Dist 6 pa-
ragrap 1 q.
2 art. 6.

lib. * Sentent. concedit hominem esse assumptum: sed illa opi-
nio erronea est. & supra dictum est *

c AD primum ergo dicendum, quod huiusmodi locutio-
nes non sunt extendenda tanquam proprie: sed pie sunt expo-
nenda ubique à sacris Doctoribus ponuntur: ut dicamus
hominem assumptum, quia eius natura est assumpta, & quia
assumptio terminata est ad hoc, ut Filius Dei sit homo.

d AD secundum dicendum, quod hoc nomen, homo, signi-
ficat naturam humanam in concreto, prout scilicet est in ali-
quo supposito: & ideo sicut non possumus dicere, quod suppositum
sit assumptum: ita non possumus dicere, quod homo sit as-
sumptus.

AD tertium dicendum, quod Filius Dei non est homo, quem
assumpsit, sed cuius naturam assumpsit.

COMMENTARIUS.

In hoc articulo non tractat D. Thomas rem no-
uam, sed illum proposuit ad explicandas nonnul-
las sanctorum locutiones, quae interdum non adeo
proprie & rigorose inueniuntur.

Respon. b Responder igitur, non proprie dici Deum as-
sumpsisse hominem, quam assertionem in argumē-
to, sed contra, probat testimonio Felicis Papae,

Felix. Papa quod habetur, inquit, in Concilio Ephesino: ubi
notandum est, neque in Concilio Ephesino, quod
habetur i. tom. Conciliorum, neque in alio Concilio
Ephesino nuper edito reperiri hoc testimonium
Felicis, tamen in Concilio Chalcedonensi Actor. i.

Concilium Chalcedo. pag. 81. post fidem Synodi Nicenae, referri varia Pa-
trum testimonia, quae recitata fuisse dicuntur in
Concilio Ephesino, & octavo loco ponitur hoc tes-
timonium. In quo tamen est ulterius obseruandum,
illum non simpliciter negare Verbum assumpsisse
hominem, sed verba eius sunt, *Credimus in Dominum*

*nostrum Iesum Christum ex Maria Virgine natum, quo-
niam ipse est eternus Dei Filius & Verbum, & non homo
à Deo susceptus, ut alter esset praeter ipsum: neque enim homi-
nem assumpsit Dei Filius, ut esset alter praeter ipsum. Quibus
verbis non videtur simpliciter negare illam propo-
sitionem, sed cum illo addito, ut esset alter praeter
ipsum, quamquam dici possit, hoc verbum non esse
additum ad limitandam illam locutionem, sed po-
tius ad indicandam rationem, quare Christus non
possit dici homo assumptus, quia in hac locutione
significatur, Christum esse alterum ab assumente,
quia assumptus est alter ab assumente.*

Quam rationem indicauit Cyrillus anathema-
tismo. 8. recepto in Concilio Ephesi. can. 8. ubi da-
mnantur, qui hominem assumptum, vni cum Dei
Verbo adorandum dicunt, tanquam alterum in al-
tero existentem. Et defendendo illum anathema-
tismum ab obiectione Orientalium, dicit idem Cy-
rillus non esse factam connexionem hominis cum
Deo: & in defensione eiusdem contra Theodoret.
dicit: *Non hominem assumptum dicimus à Deo Verbo,
& copulatum illi secundum habitudinem quandam, quae
extrinsecus intelligatur, sed hominem factum esse dicimus.*
Et eandem rationem indicat B. Ioannes Maxentius
dialog. 1. contra Nestorium tom. 5. Bibliot. circa fi-
nem dicens, *Ego à Deo susceptum hominem nullatenus
dicere audeo, sed Deum factum hominem fateor, ne si su-
susceptum à Deo hominem dixerem, duas videar predicare per-
sonas.* Et ad hanc tendit etiam ratio D. Thomae in
articulo, quia homo significat humanitatem, vel sub-
sistentem, sed Christus non assumpsit humanitatem
ut subsistentem, ergo neque hominem. minorem
probat, quia quod assumitur, supponitur assumpti-
oni, sed humanitas ut subsistens non supponitur as-
sumptioni, sed potius per assumptionem trahitur
ad subsistendum, ergo. Quae ratio ita etiam expli-
catur, quia quod assumitur, terminatur subsisten-
tia Verbi, non terminatur autem homo, sed huma-

Concilium Ephesin.

Cyrl.

Ioan. Ma-
xentius.

Artic. IV. nitas, quia homo significatur ut subsistens, & ut per-
sona:

c In primo argumento obijcit D. Thomas testi-
monium Augusti, ex lib. de Agone Christiano c. 11.
ubi ita loquitur, *Filius Dei hominem assumpsit*, quae lo-
cutio frequens est apud illum, ut videre est lib. 9. de
ciuit. c. 17 & 21. lib. 10. c. 22. & 19 & epist. 66. & enar-
ratione Psalmi. 4. & 29. & saepe alias, quem imitatus
sunt Concil. Tolet. VI. & XI. in confessionibus fidei, *tantum*
& Anselm. lib. de Incarnat. c. 5. citari etiam solet hae
locutio ex Concilio Ephesi. & ex V. I. Synod. Act. 11.
sed male, in illis enim locis non reperitur. Indicat Irenaeus,
autem eam locutionem Irenaei lib. 5. contra haereses, *Damasius*
i. & Damasc. lib. 3. c. 6. Ac denique in Cantico, *Te Deum*
laudamus, quod ab vniuersa Ecclesia receptum est,
dicitur, *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non hor-
ruisti Virginis uterum.*

B Propter quae nonnulli, & inter eos Ludouicus
Vines 9. de ciuit. c. 17. reprehendunt D. Thom. qui
negat eam locutionem in rigore, & proprietate ser-
monis esse veram. Sed D. Thomae sententia com-
munis est Theologorum in 3. d. 6. & eandem sequi-
tur Alensis. 3. p. q. 4. mem. 7. ad finem, & sufficien-
tissime probata est, & ideo ad August. (& idem est
de alijs Patribus) responderet D. Thomas in hac solu-
tione, eam locutionem, ubi inuenta fuerit, non esse
extendendam, sed pie explicandam. Adhibet
vero duas explanationes: primo est ut homo dicatur
assumptus, quia eius natura assumpta est, & hanc in-
dicaui supra Anselmus, qui tamen addit hanc esse
veram, *Deus assumpsit hominem*, quia terminus
communis solam naturam significat: hanc vero
falsam, *Deus assumpsit hunc hominem*, quia iam
designatur persona, quae tamen differentia non vi-
detur admodum necessaria, quia in proprietate ser-
monis etiam homo significat naturam, vel subsi-
stentiam, si autem improprie loquamur, etiam hic
homo potest significare hanc humanitatem. Secun-
da explicatio D. Thomae est, ut Deus dicatur assump-
psisse hominem quia assumptio terminata est, ut
Deus sit homo: in qua significatione Verbum assu-
mendi non significat actionem, ut est mutatio rei
assumptae, sed ut est veluti productio termini resus-
tantis ex vnione. Aliae expositiones adhiberi solent,
sed illas omitto, utpote non ita proprias.

d Alia argumenta, & solutiones eorum clarae sunt,
& à Caietano sufficienter explicantur. Collige ta-
men obiter ex solutione ad secundum, cum expo-
sitione Caietani magis impropria esse hanc locu-
tionem, homo assumptus est à Verbo, quam hanc,
Verbum assumpsit hominem, quia subiecta magis
stant materialiter quam predicata, & ideo magis in
priori locutione significatur suppositum, vel perso-
nam hominis esse assumptam, quam in posteriori:
quamquam etiam in posteriori hoc indicetur, si pro-
prie Verbo assumptionis utamur, quod in rigore
supponit, ut subiectum, totum id quod assumi dici-
tur.

ARTICVLVS IIII.
Vtrum Filius Dei debuerit assumere humanam na-
turam abstractam ab omnibus indiuiduis.

E D quartum sic proceditur. Videtur, quod
filius Dei debuerit assumere humanam na-
turam abstractam ab omnibus indiuiduis.

Assumptio enim humana natura facta est
ad communem omnium hominum salu-
tem: vnde dicitur primo ad Timot. 4. de Christo, quod est
Saluator omnium hominum, maxime fidelium. Sed natura
prout est in indiuiduo, recedit à sua communitate. Ergo filius
Dei debuit humanam naturam assumere, prout est ab om-
nibus indiuiduis abstracta.

2. Præterea, in omnibus, id quod est nobilissimum, est
Deo

Deo attribuendum: sed in vnoquoque genere, illud quod est A
per se, possumus est. Ergo filius Dei debuit assumere homi-
nem per se. Qui quidem secundum Platonicos * est ipsa hu-
mana natura ab indiuiduis separata. Hanc igitur debuit
filius Dei assumere.

3. Præterea, Humana natura non est assumpta a filio Dei,
prout significatur in concreto per hoc nomen homo, vt dictum
est. * Sic autem significatur, prout est in singularibus, vt
ex dictis patet. Ergo filius Dei assumpsit naturam huma-
nam, prout est ab indiuiduis separata.

Sed contra est quod dicit Dam. * in 3. lib. Deus Verbum
incarnatum non tam, quæ nuda contemplatione considera-
tur naturam assumpsit: non enim Incarnatio hoc, sed de-
ceptio & fictio Incarnationis esset. Sed humana natura, pro-
ut est ab indiuiduis separata vel abstracta, in nuda contem-
platione cogitur: quia secundum ipsam non subsistit, vt
ibidem Damascen. * dicit. Ergo filius Dei non assumpsit hu-
manam naturam, secundum quod est a singularibus se-
parata.

b. Respondeo dicendum, quod natura hominis vel cuius-
cunque alterius rei sensibilis, præter esse, quod in singulari-
bus habet, dupliciter potest intelligi. Vno modo quasi per se-
ipsum esse habeat præter materiam, sicut Platonici posue-
runt. Alio modo sicut in intellectu existens, vel humano vel
diuino. Per se quidem subsistere non potest, vt Philosophus
probat in 7. Metaphys. ¶ quia ad naturam speciei rerum
sensibilium, pertinet materia sensibilis quæ ponitur in eius
definitione: sicut carnes & ossa in definitione hominis. Vnde
non potest esse, quod natura humana sit præter materiam sen-
sibilem.

Si tamen esset hoc modo subsistens natura humana, non
fuisset conueniens, vt a Verbo Dei assumeretur. Primo qui-
dem, quia assumptio ista terminatur ad personam: hoc au-
tem est contra rationem formæ communis, vt sit in persona:
quia in persona indiuiduatur. Secundo, quia natura com-
muni non possunt attribui, nisi operationes communes &
vniuersales secundum quas homo non meretur: nec demere-
tur. Cui tamen illa assumptio ad hoc facta sit, vt Filius
Dei natura assumpta nobis mereretur. Tercio, quia natura
si existens non est sensibilis sed intelligibilis. Filius autem
Dei assumpsit humanam naturam, vt hominibus in ea visi-
bilis appareret secundum illud Baruch. 2. Post hoc in terris
visus est, & cum hominibus conuersatus est. Similiter etiam
non potuit assumi humana natura a filio Dei secundum quod
est in intellectu diuino: quia sic nihil aliud est, quam natu-
ra diuina, & per hunc modum ab æterno esset in filio
Dei humana natura. Similiter non conuenit dicere, quod
filius Dei assumpsit humanam naturam, prout est in intellectu
humano: quia hoc nihil aliud esset quam quod intelligere-
tur assumere naturam humanam. Et sic non assumeret e-
am in rerum natura, esset intellectus falsus. Nec esset aliud
ista nature humana assumptio, quam fictio quadam Incar-
nationis: vt Damasc. dicit. *

Ad primum ergo dicendum, quod Filius Dei incarnatus,
est communis omnium Saluator, non communitate generis,
vel speciei quæ attribuitur nature ab indiuiduis separate: sed
communitate causæ: prout Filius Dei incarnatus, est vniuer-
salis causa salutis humane.

Ad secundum dicendum, quod per se homo, non inueni-
tur in rerum natura: ita quod sit præter singularia, vt Pla-
tonici posuerunt. * Quamuis quidam dicant, quod Plato
non intellexit hominem separatum esse, nisi in intellectu di-
uino. Et sic non oportuit quod assumeretur a Verbo, cum ab
æterno sibi assuerit.

Ad tertium dicendum, quod quamuis natura humana
non sit assumpta in concreto, vt suppositum præintelligatur
assumptioni: sic tamen assumpta est in indiuiduo, quia as-
sumpta est, vt sit in indiuiduo.

Fr. Suarez. Tom. I.

Caietanus exponit, in hoc titulo non queri, an
hoc fieri potuerit, sed an fuerit expediens, vnde
explicando literam articuli dicit, propterea D. Tho.
nō tantū docuisse fuisse impossibile humanitatē sic
abstractam assumi, sed etiam non debuisse ita assu-
mi, etiā si fuisset possibile. Sed ego existimo D. Tho.
voluisse docere illum modum Incarnationis, & se-
cundum se fuisse impossibile, & ad finem incar-
nationis, qui est redemptio nostra esse ineptum, &
disconuenientem, & ideo titulum articuli sub illis
Verbis proposuisse.

b. Ex quā tituli intelligentia, tam clara relinquitur
responsio D. Tho. vt fere nulla indigeat expositio-
ne. Quoniam verō Caietanus quædam circa illam
commentatur parum vera, minus vtilia, valde au-
tem obscura, vt ea intelligatur, & non sit deceptio-
nis occasio pauca notāda sunt, præsertim circa pri-
mam eius dubitationem. Probat enim D. Thomas
hanc conditionalem propositionem, etiam si natura
humana esset separata ab indiuiduis, non esset con-
ueniens, vt a Verbo assumeretur, quia assumptio ter-
minatur ad personam, est autem contra rationem
formæ communis, vt in persona sit. Sed contra in-
quit Caiet. quia si talis forma existeret, necessario es-
set indiuidua, & non esset vniuersalis in essendo, sed
in causando, seu in ratione causæ exemplaris, ergo
non esset contra rationem eius, vt assumeretur in per-
sona. Quod confirmat exemplo formæ angelicæ,

quæ licet sit forma separata, nihilominus est in per-
sona. In quo dubio & solutione eius supponit Caiet-
anus in naturis perfectis seu completis & spiritua-
libus, existere naturam specificam quasi separatā, &
abstractā, & nihilominus esse terminatam per sub-
sistentiam, seu personalitatem, quod dicit repugna-
re materiali naturæ: fortasse quia existimat in rebus
materialibus indiuiduam naturam addere aliquid
supra naturam specificam, nō verō in spiritualibus.
Vnde concludit, rationem D. Thom. non probare
esse impossibile, formam separatam assumi in per-
sona, sed solum nō esse conueniens quāquam fla-
tim videatur contrarium docere, constituit enim
differentiam inter naturam humanam abstractam,
& naturam angelicam, quia in angelis, inquit, licet
natura sit abstracta, tamen in eis non tantum est na-
tura, sed etiam habēs naturam, si autem humanitas
esset abstracta, esset solum natura & humanitas, &
non posset respectu illius esse aliquid habens natu-
ram, & ideo esset impossibile assumi. Quæ responsio,
vt dixi, videtur contraria priori, & omnino volun-
taria, nam qui fingit speciem humanam existere ab-
stractam ab indiuiduis, nō tantum fingeret huma-
nitatem, sed etiam hominem abstracte existere.

Dicendum est ergo D. Thomam in hac parte arti-
culi voluisse ostendere, impossibile esse assumptio-
nem talis naturæ abstractæ, non solum quia impos-
sibile est, naturam illam sic existere (hoc enim iam
egerat in prima parte articuli) sed etiam quia habe-
ret specialem repugnantiam cum assumptione, quia
natura in communi, etiam si fingatur existens, tan-
tum posset esse subsistens subsistentia in communi,
& non certa & determinata personalitate: quia in
persona indiuidua non potest esse nisi natura indi-
uidua, assumptio autem terminata est ad certam &
determinatam personam. Neque contra hunc sen-
sum procedit dubitatio Caietani, nam posita hypo-
thesi, illa natura esset vniuersalis, nō tantum in cau-
sando, sed etiam in essendo, & prædicando, & conse-
quenter, licet sequatur fore indiuiduam, quia exi-
stentem, tamen etiam sequitur non fore indiuiduā,
quia abstractam, & vniuersalem: hæc enim implica-
tio sequitur ex illa hypothesi: & ex posteriori mem-
bro sequitur, illam naturam vt sic non esse assumpti-
bilem, nec personabilem, nec principium operatio-
num

D d

num

num particularium, &c. Deniq; contra hoc nihil fa-
cit obiectio de angelica natura, supponit enim fal-
sam doctrinam, cum illa reuera non existat separata
seu abstracta à singularibus, sed sit quædam indiui-
dua, & singularis natura, non minus quam hæc hu-
manitas, quo ad hoc enim nulla est differentia inter
naturam spirituales, & materialem, ut in alio loco
latius disputandum est.

ARTICVLVS V.

*Verum filius Dei naturam humanam assumere de-
buerit in omnibus indiuiduis.*

Supra q. 1.
art. 3. ad 1.
& 3. ad 2. q. 1.
art. 2. q. 1.

D quintum sic proceditur. Videtur, quod Fi-
lius Dei naturam humanam assumere debu-
erit in omnibus indiuiduis. Illud enim, quod
primo & per se assumptum est, est natura hu-
mana: Sed quod conuenit per se alicui natu-
ra, conuenit omnibus in eadem natura existentibus: ergo con-
ueniens fuit ut natura humana assumeretur à Dei Verbo in
omnibus suis suppositis.

2. Præterea, Incarnatio diuina processit ex diuina chari-
tate, unde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut fili-
um suum unigenitum daret: Sed charitas facit ut aliquis se
communicet amicis, quantum est possibile. Possibile autem fuit
Filio Dei, ut plures naturas hominum assumeret (ut supra
dictum est *) & eadem ratione omnes. Ergo conueniens fuit,
quod Filius Dei assumeret naturam humanam in omnibus
suis suppositis.

q. 3. art. 7.

3. Præterea, Sapiens operator perficit opus suum breuiori
via, quæ potest. Sed breuior via fuisse, si omnes homines as-
sumpti fuissent ad naturalem filiationem, quam quod per v-
num filium naturalem multi in adoptionem filiorum addu-
cantur, ut dicitur Galat. 4. Ergo humana natura debuit à
Filio Dei assumi in omnibus suppositis.

li. 3. c. 17.
c. 1. prima.

Sed contra est quod Damascen. * dicit in 3. lib. quod Fi-
lius Dei non assumpsit humanam naturam, quæ in specie con-
sideratur, neq; enim omnes hypostasies eius assumpsit.

Respondendo dicendum, quod non fuit conueniens, quod hu-
mana natura in omnibus suis suppositis à Verbo assumeretur.
Primo, quia tolleretur multitudo suppositorum humane na-
ture, quæ est ei connaturalis. Cum enim in natura assumpta
non sit considerare aliud suppositum præter personam assu-
mentem (ut supra dictum est *) si non esset humana natura,
nisi assumpta, sequeretur, quod non esset nisi vnum suppositum
humana natura, quod est persona assumens. Secundo,
quia hoc derogaret dignitati Filij Dei incarnati, prout est
primogenitus in multis fratribus secundum humanam naturam,
sicut est primogenitus omnis creature secundum diuinam: es-
sent enim tunc omnes homines equalis dignitatis. Tercio quia
conueniens est, quod sicut vnum suppositum diuinum est incar-
natum: ita vnam solam naturam assumeret, ut ex vtraque
parte vnitas inueniatur.

art. 3. huius
quaest.

Ad primum ergo dicendum, quod assumi conuenit secun-
dum se humane nature, quia scilicet non conuenit ei ratione
personæ, sicut natura diuine conuenit assumere ratione per-
sonæ. Non autem conuenit ei secundum se, sicut pertinet ad
principia essentialia eius, vel sicut naturalis eius proprietates:
per quem modum conueniret omnibus eius suppositis.

Ad secundum dicendum, quod dilectio Dei ad homines
manifestatur non solum in ipsa assumptione humane na-
ture, sed præcipue per ea, quæ passus est in humana natu-
ra pro alijs hominibus: secundum illud Roma. 5. commen-
dat autem Deus suam charitatem in nobis: quia cum inimi-
ci essemus, Christus pro nobis mortuus est: quod locum non
haberet, si in omnibus hominibus naturam humanam as-
sumpsisset.

Ad tertium dicendum, quod ad breuitatem viæ, quam

A sapiens operator obseruat, pertinet, quod non faciat per mul-
ta, quod sufficienter potest fieri per vnum. Et ideo conue-
nientissimum fuit, quod per vnum hominem omnes alij sal-
uarentur.

COMMENTARIVS.

L itera non eget explanatione, de ipsa vero re suffi-
cienter dictum est supra, disputatione prima.

ARTICVLVS VI.

B *Verum conueniens fuerit, quod Filius Dei huma-
nam naturam assumeret ex stirpe Adæ.*

D sextum sic proceditur. Videtur, quod non
fuerit conueniens, ut Filius Dei naturam hu-
manam assumeret ex stirpe Adæ, dicit enim A-
postolus ad Hebræos capite 7. Talis decebat,
ut esset nobis Pontifex segregatus à peccatori-
bus: Sed magis esset à peccatoribus segregatus, si non assu-
misset naturam humanam ex stirpe Adæ: Ergo videtur, quod
non debuerit de stirpe Adæ naturam humanam assumere.

2. Præterea, in quolibet genere principium nobilissimum est eo,
quod est à principio. Si igitur assumere voluit humanam na-
turam, magis debuit eam assumere in ipso Adam.

3. Præterea, Gentiles fuerunt magis peccatores, quam Iu-
dæi, ut dicit gloss. * ad Gal. 2. super illud, Nos natura Iudæi, &
non ex Gentibus peccatores. Si ergo ex peccatoribus naturam
humanam assumere voluit, debuit eam magis assumere ex
Gentibus, quam ex stirpe Abrahæ, qui fuit iustus.

Sed contra est, quod Luc. 3. Generatio Domini reducitur
vsque ad Adam.

R. spondeo dicendum, quod sicut Augustinus dicit in 12.
de Trinitate * Poterat Deus hominem aliunde suscipere, ut
non de genere istius Adæ, qui suo peccato obligauit genus hu-
manum: sed melius iudicauit, ut de ipso, quod victum fuerat,
genere assumeret hominem Deus, per quem generis humani
vinceret inimicum.

Et hoc propter tria, Primo quidem, quia hoc vide-
tur ad iustitiam pertinere, ut illi satisfaciat qui pecca-
uit: & ideo de natura per peccatum corrupta debuit as-
sumi id, per quod satisfactio erat implenda pro tota na-
tura. Secundo, quia hoc etiam pertinet ad maiorem homi-
nis dignitatem, dum ex illo genere victor diaboli nascitur,
quod per diabolum fuerat victum. Tercio, quia per hoc etiam
Dei potentia magis ostenditur, dum de natura corrupta & in-
firmata assumpsit id, quod in tantam virtutem & dignitatem
est promotum.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus debuit esse à
peccatoribus segregatus quantum ad culpam, quam venerat
destruere: non quantum ad naturam, quam venerat saluare
secundum quam debuit per omnia fratribus assimilari, ut
idem Apostolus dicit ad Heb. 2. Et in hoc etiam mirabilior est e-
ius innocentia, quod de massa peccato subiecta natura assu-
pta tantam habuit puritatem.

Ad secundum dicendum, quod (sicut dictum est *) oper-
tuit, eum, qui peccata venerat tollere, esse à peccatoribus segre-
gatum, quantum ad culpam, cui Adam subiacebat, & quem
Christus à suo delicto eduxit: ut dicitur Sapient. 10. Opor-
tebat autem eum, qui mundare omnes venerat, non esse mun-
dandum sicut & in quolibet genere motus, primum mouens
est immobile secundum illum motum, sicut primum alterans
est inalterabile. Et ideo non fuit conueniens, ut assumeret hu-
manam naturam ab ipso Adam.

Ad tertium dicendum, quod quia Christus maxime de-
bebat esse à peccatoribus segregatus, quantum ad culpam
quasi summam innocentia obtinens, conueniens fuit,
ut à primo peccatore vsque ad CHRISTUM perueniretur,
mediante

Infra q. 31.
art. 1. & 2.
dis. 2. q. 1.
art. 2. q. 1.
cap. 224.

li. 11. c. 11.
in v. 11. c. 11.

in solut.
p. 22.